

ere ikke fundne tjenstdygtige i lige Grad. Denne Klassifikation i A. og B. er noget nyt, der er indført. Det ny Regulativ af 1894 gaar for det første ud paa at fortære Mandstabet meget mere, end hidtil har været Tilfældet, og har derfor et langt større Antal Klasser, hvori de deles, men deler dernæst ogsaa enhver Klasse i Vitra A. og Vitra B., saaledes at A. omfatter dem, der maa siges at være vel egnede til den omspurgte Art af Tjeneste, og B. dem, der kunne slæbe af — om man maa udtrykke sig saaledes — som man kan bruge. Det maa altsaa forlanges, for at en Nummerbytning kan finde Sted, at de vedkommende maa være tjenstdygtige i lige Grad til de samme Arter af Tjeneste, og det tilføjes: baade i Henseende til Begrebsbygning og den krævede Livsstilling. Livsstillingen maa nemlig ved mange Arter af Tjeneste komme med i Betragtning, idet man fra Militæretatens Side jævnlig fordrer Folk, der have særlige Kundskaber og Færdigheder. Dette gælder, saaledes som den sidste ærede Taler omtalte, om Hestfolket, hvor man forlanger, at de, der udstrives dertil, skulle være Folk, der ere vante til at omgaas Heste. Dette Princip kommer endnu mere frem ved de mere tekniske Vaaben, Ingeniørerne og Artilleriet. Jeg tror derfor, at Forslaget næppe vil kunne staa Hæren. I det mindste kan jeg sige dette, at Lovforslaget jo har været gjort til Genstand for en meget indgaende Overvejelse med Krigsministeriet, og dette sidste er, efter nogen Forhandling ganske vist, gaaet ind paa det, saaledes som det foreligger. Naar der i tredje sidste Stykke staar, at der ikke uden særlig Tilladelse maa byttes mellem Artilleriets Foraars- og Efteraarshold, er det en Forantaltning, der er begrundet i, at Befalingsmandsstabet alene udtages af Foraarsholdet. Man har derfor villet hindre, at Folk ved at bytte til Efteraarsholdet kunde unddrage sig for Muligheden af at blive udtagne til Befalingsmandsleiver. Da dette dog alligevel kun drejer sig om de færreste, forekommer det mig, at det vilde være urigtigt helt at forbyde denne Bytning, og man har derfor gjort den afhængig af Justitsministeriets og Krigsministeriets Tilladelse. Man kan nægte Tilladelsen til en saadan Person, naar man antager, at der er Udfigt til, at han vil blive udtaget til Befalingsmand; men mange vil dette jo ikke gælde. — Hvad næstsidste Stykke angaar, lægger jeg ikke saa særdeles stor Vægt derpaa. Hvis man vilde finde, at det helt burde gaa ud, har jeg ikke saa meget derimod. Tanken dermed er, at man fra Armeens Side ikke sætter saa stor Pris paa at saa disse Indi-

vider, der have været straffede for en i den offentlige Mening værende Handling. En Bytning, hvorefter man bliver fri for dem, har man fra Hærens og Udstykningsvæsenets Side ikke noget imod, hvortil man helst vil være fri for en Bytning, hvorved man faar disse Personer paa Halsen. Jeg tror nu ikke, at dette har nogen særdeles stor Betydning. Tager man Forargelse af denne Bestemmelse, vil man vel nok kunne enes om at udslette den. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget.

F. Bøffen: Det glæder mig, at jeg kan være enig med den ærede Minister i hans Opfattelse af Udtrykket „i lige Grad“, at det altsaa sigter til en indført ny Klassifikation A. og B. og Vedtegning derom ved hvert enkelt Vaaben. Følgen vil, saa vidt jeg kan stønne, vistnok blive, at Bytning mellem forskellige Vaabenarter vil blive overordentlig sjælden, thi det er ikke sandsynligt, at to have faaet Vedtegningen „fortrinlig egnet“ til mere end een Art Tjeneste. Det er det væsentlige Synspunkt for mig, som jeg straks bemærkede, og jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Colding) i, at man skulde ønske, at der fandt en saadan Tilgang Sted til Fodfolket af dem, der egentlig ere udstrevne til et særligt Vaaben. Jeg gjorde særlig opmærksom derpaa under Forhandlingerne om Hærloven, thi jeg tror, at Hæren er meget ilde tjent med, at Samfundsklasserne ligesom fordeles efter Vaabenarterne. Den Mand og Tone, som raader ved de forskellige Afdelinger, bestemmes i væsentlig Grad ved Karakteren af Rekrutteringen til det paagældende Korps, og det turde vel ikke være uden Forbindelse med den Rendsgerning, at saa stor Del af de mere dannede Klasser komme til Fodfolket, naar man ikke fra Fodfolket hører væsentlig Klage over Tønen og Behandlingen, hvortil saadanne Klager fortrinsvis lyde fra de specielle Vaaben. Dette staar vistnok noget i Forbindelse med, at Rekrutteringen er noget forskellig. Derfor har jeg netop gjort opmærksom paa denne Betragtning, og jeg tror, at det ærede Medlem fra Viborg (A. Nielsen) vil kunne forstaa det, naar han overhovedet interesserer sig for, at vi gøre, hvad vi formaa, for at en god Mand kan komme til at raade ved alle Hærens Afdelinger. Efter den nu indførte ny Bestemmelse vil det imidlertid være overordentlig vanskeligt, at en saadan Overslytning fra et Vaaben til et andet kan finde Sted. Jeg har gjort opmærksom paa et andet Sted, hvor der alligevel er et ret vidt Spillerum